

POSTANOWIENIE

Dnia 1 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 1 marca 2013 r.

sprawy **K. J., K. K., H. Ł., J. W., Z. G., M.Ś.** uniewinnionych od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 267a Prawa spółdzielczego,

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego T. P.,

od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 21 czerwca 2012 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P. z dnia 6 marca 2012 r.,

postanowił

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. obciążyć oskarżyciela posiłkowego T. P. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w P., wyrokiem z dnia 6 marca 2012 r. uniewinnił K. J., K. K., H. Ł., J. W., Z. G. i M. Ś. od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 267a Prawa spółdzielczego. Oskarżyciel subsydiarny T. P., zaskarżając wyrok w całości na niekorzyść oskarżonych, zarzucił naruszenie prawa procesowego w zakresie pozostawienia bez rozpoznania jego inicjatyw dowodowych oraz nieprawidłową ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i wniósł o uchylenie wyroku. Sąd Okręgowy w P., po rozpoznaniu apelacji oskarżyciela subsydiarnego, wyrokiem z dnia 21 czerwca 2012 r. utrzymał zaskarżony wyrok w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł pełnomocnik oskarżyciela subsydiarnego.

Zarzucając „rażące naruszenie prawa procesowego, tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 167 k.p.k., art. 366 k.p.k. i art. 368 k.p.k. wyrażające się w:

- zaniechaniu przeprowadzenia dowodów z rocznych zeznań podatkowych oskarżonych na okoliczność pobierania przez nich bezpodstawnie talonów i diet,
- zaniechaniu wydania decyzji odnośnie złożonego wniosku dowodowego z przesłuchania w charakterze świadków /.../, a w konsekwencji zaniechanie przeprowadzenia w/w dowodu,
- obrazę przepisów postępowania karnego mającą wpływ na jego treść, a mianowicie art. 7 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. polegającą na dokonaniu przez Sąd dowolnej oceny przeprowadzonych dowodów z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego (konsekwencją czego były błędne ustalenia faktyczne w zakresie uniewinnienia oskarżonych),

które to uchybienia miały istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia”, wniośł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego T. P. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Przede wszystkim należy wskazać, że tak skonstruowane przez wnoszącą kasację zarzuty dotyczą tylko i wyłącznie orzeczenia Sądu I instancji i są całkowicie niezgodne z wymogami określonymi w treści art. 519 k.p.k., który stanowi, iż przedmiotem zaskarżenia może być jedynie wyrok Sądu odwoławczego. Wyrok Sądu I instancji może być w postępowaniu kasacyjnym zaskarżony skutecznie jedynie w sposób pośredni poprzez wykazanie uchybień, które nastąpiły w trakcie prowadzonej zwyczajnej kontroli odwoławczej. Kasacja nie jest bowiem kolejnym środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia Sądu II instancji. Wniesiona kasacja nie zawiera jednak zarzutów dotyczących obrazy art. 457 § 3 k.p.k. lub art. 433 § 2 k.p.k., a z uwagi na treść uzasadnienia kasacji, które w całości poświęcone jest rozstrzygnięciu Sądu Rejonowego, nie sposób jest rozszerzyć zakres kognicji postępowania kasacyjnego w tej sprawie, nawet przy wykorzystaniu reguły interpretacyjnej z art. 118 k.p.k., na okoliczności związane z regułami obowiązującymi w postępowaniu odwoławczym. Należy jedynie

zauważyć, że analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku jednoznacznie wskazuje, że Sąd Okręgowy w P., postępując zgodnie z zasadami określonymi w art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k., w sposób wyczerpujący ustosunkował się do wszystkich zarzutów i wniosków podniesionych w apelacji oskarżyciela substydiarnego, wskazując równocześnie dlaczego uznał je za niezasadne.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia, obciążając oskarżyciela posiłkowego T. P. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 636 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 640 k.p.k.